

Pinstrup: Blandt de Spørgsmaal, der er oppe for Øjeblikket, er der neppe noget, der interesserer Landmændene stærkere end det, der her foreligger, og man er naturligvis spændt paa at erfare, hvordan Lovforslaget kommer til at se ud, naar det er endeligt vedtaget, saa at man kan faa Besked om, hvorledes man er stillet med Hensyn til sin Avl. Og det er ganske naturligt, at man er saa interesseret, thi dette Spørgsmaal rører jo ved Landbrugets økonomiske Livsnerve.

Det Spørgsmaal, Lovforslaget omhandler, er ganske særlig vanskeligt i Aar og det af tre Grunde. For det første fordi Brødkornsarealerne er blevet indskrænket ikke saa lidt siden Krigens Begyndelse, og Aarsagen hertil har i nogen Maade været den Kornpolitik, der har været ført, det Prisforhold, der har været mellem Brødkornet og de øvrige Kornsorter. Det er man nu heldigvis kommet bort fra, idet man nu fra alle Sider er enedes om, at saaledes bør det ikke være i Fremtiden; fremtidig bør Brødkornet som den vigtigste Sædart betinge en højere Pris end Foderkornet. Den anden Grund til, at Spørgsmaalet er vanskeligt i Aar, er den lille Høst, som der desværre er Udsigt til, vi faar. Det er ganske sikkert saadan, at vi ikke kan gøre os Haab om at naa en Middelhøst, for visse Egnes Vedkommende ikke saa nær endda. Det er jo overordentlig uheldigt netop i Aar, at vi ikke faar en god Høst. Den tredje Aarsag er den, at vi, naar vi ser Forholdene i Øjnene, maa være beredte paa ikke at faa Tilførsler hverken af Brødkorn eller Foderkorn eller andre Foderremner.

Det er altsaa store Vanskeligheder, der ligger for, men det er ogsaa saaledes, at man indenfor Landbrugets Rækker fra alle Sider er enig om, at man vil være med til at bringe de Ofre, der skal bringes, for at sikre Befolkningen det fornødne Brødkorn — derom er der absolut ikke delte Meninger. Det har da ogsaa givet sig Udtryk i de Forhandlinger, der har været førte i det staaende Landbrugsudvalg, og fremgaar af dette Udvalgs Indstilling til Ministeriet. Man har der været klar over, at man maatte bygge paa et solidt Grundlag, saaledes at Staten præcist vidste, at den raadede over det, der var nødvendigt for at sikre Befolkningen Brødkorn m. m. Jeg hører til dem, der har været saa naive at tro, at det ogsaa virkelig betød noget, naar Husmandsforeningernes og Landhoforeningernes Repræsentan-

ter i Landbrugsudvalget blev enige. Det har vi nemlig bestræbt os for, og vi har strakt os vidt for at komme til en saadan Enighed. Jeg kan derfor ikke nægte, at det Lovforslag, her foreligger, har overrasket mig ikke saa lidt, og det er navnlig det Ligningskvantum, der foreslaas, som har overrasket mig. Efter de Oplysninger, der forelaa for os i Landbrugsudvalget — det bekræftes i det Bilag, der ledsager Lovforslaget —, maatte man efter tidligere Erfaringer gaa ud fra, at $6\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. vilde være tilstrækkelige til den nødvendige Forsyning. Det er specificeret saaledes: „Befolkningens Forsyning med Brød og Hvedemel 5 Mill. Tdr. Havre og Byggryn samt Bygmel $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Hærens Forsyning, Vognmandsforretninger og Hønsrier $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Til Bryggeri og Industribrug $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. og til Udlevering til Landbrugere i Forhold til deres Svineproduktion 1 Mill. Tdr., tilsammen $7\frac{1}{2}$ Mill. Tdr.“ Vi strakte os saa vidt i Landbrugsudvalget, at skønt det egentlig kan siges, at $6\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. vil være det absolut tilstrækkelige, gik vi med til at forhøje dette Tal til $7\frac{1}{2}$ Mill., for at vi kunde være paa den absolut sikre Side. Man regnede med, at dette vilde udgøre saadant noget som $3\frac{1}{2}$ Td. pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, og efter de Undersøgelser, jeg har foretaget paa Ejendomme paa min Egn, som jeg kendte, vilde dette blive en ret stram Ligning. Nu foreslaar imidlertid den højttærede Minister i Lovforslaget, at der skal lignedes 2 Mill. Tdr. mere, og det regner man giver i alt $4\frac{1}{2}$ Td. pr. 1,000 Kr.s Jordværdi. Det vil med andre Ord sige, at Ministeren i Virkeligheden forbeholder sig fri Raadighed over 2—3 Mill. Tdr. Korn. Jeg kan ikke undlade at fraraade at gaa saa vidt. Jeg tror ikke, en saa stor Ligning vil kunne gennemføres uden at gøre Fortræd, og den vil let fremkalde stor Uvillie. Det vil blive saadan, at i mange Tilfælde levnes der kun lidt til Hestene og ikke noget til Kvæget, og jeg tror for mit Vedkommende, at naar vi først har sikret os det nødvendige, vil den enkelte Landmand hver i sin Bedrift allerbedst være i Stand til at anvende det, der er ham levnet, paa den hensigtsmæssigste Maade. Hvis saa den højttærede Minister vil have et bestemt Kvantum at raade over i et bestemt Øjemed, maa han gaa den Vej at købe det, hvis han kan. Jeg tror, en saadan Ligning i Nord- og Vestjylland foruden Rugen vil tage alt Bygget og en stor Del af